

Vyvěšeno dne: 21.11.2025

Svěšeno dne: 5.12.2025

Drahomíra Hrbáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **MIPEXA s.r.o.**, se sídlem Traplice 426, zastoupené doc. JUDr. Ing. Tomášem Moravcem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Mikulandská 122/4, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Praha 1, Na Františku 1039/32, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2024, č. j. 14 A 47/2024-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala žádost o poskytnutí podpory z operačního programu *Technologie a aplikace pro konkurenceschopnost 2021–2027* (dále jen „OP TAK“) na projekt zaměřený na inovaci výroby housingů pro tepelná čerpadla. U Městského soudu v Praze se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. MPO 107094/23/61400/1170, kterým byla její žádost o dotaci postupem dle § 14m zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech zamítnuta (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Městský soud žalobu odmítl jako opožděnou. Při posouzení otázky doručení napadeného rozhodnutí vycházel z § 17e zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje (dále jen „zákon č. 248/2000 Sb.“), podle něhož se rozhodnutí doručované prostřednictvím systému *ISK21+* (Informační systém koncového příjemce; jde o součást jednotného monitorovacího systému MS2021, jehož prostřednictvím probíhá elektronické podání žádosti o podporu a správa projektu – pozn. NSS) považuje za doručené okamžikem, kdy se do systému přihlásí oprávněná osoba. V projednávané věci bylo rozhodnutí vloženo do systému dne

7. 11. 2023 a dne 10. 11. 2023 se do něj jménem žalobkyně přihlásil pan Pavel Černý, který byl k přístupu zmocněn na základě substituční plné moci. Lhůta pro podání žaloby tak počala běžet dne 10. 11. 2023 a uplynula dne 10. 1. 2024. Žaloba byla podána až dne 27. 6. 2024, tj. po uplynutí této lhůty, a městský soud ji proto jako opožděnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud dále neshledal důvod pro žalobkyní navrhované přerušení řízení. Řízení o kasační stížnost vedené pod sp. zn. 2 Afs 141/2024, jehož výsledek mohl mít dle tvrzení žalobkyně vliv na posouzení nyní projednávané žaloby, se totiž týkalo otázky přípustnosti žaloby proti usnesení žalovaného ze dne 7. 12. 2023, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí výběrové komise o nedoporučení projektu stěžovatelky k financování ze dne 1. 11. 2023, nikoliv otázky doručení rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023, která byla předmětem tohoto řízení.

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž odkazuje na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka především namítá, že městský soud při posouzení počátku běhu lhůty pro podání žaloby vycházel ze skutkových zjištění, která podle jejího názoru nemají oporu ve spise. Tvrdí, že návrhem ze dne 27. 6. 2024 rozšířila předmět řízení vedeného pod sp. zn. 14 A 7/2024 (řízení o žalobě proti usnesení ze dne 7. 12. 2023 – pozn. NSS), neboť jí bylo až v jeho průběhu doručeno napadené rozhodnutí žalovaného (ze dne 7. 11. 2023) o nepřiznání dotace. O tomto rozhodnutí byla informována, avšak nikoli způsobem odpovídajícím pravidlům operačního programu, tedy prostřednictvím interní depeše v systému *MS2021+* [jednotný informační (monitorovací) systém sloužící k monitorování, řízení, hodnocení a reportování implementace evropských fondů v České republice v programovém období 2021– 2027- pozn. NSS]. Městský soud tuto část návrhu vyloučil k samostatnému projednání (nyní projednávaná věc, vedená pod sp. zn. 14 A 47/2024), aniž by se jakkoli vyjádřil k jejím tvrzením a důkazním návrhům.

[5] Dále stěžovatelka tvrdí, že pokud žalovaný v rámci pravidel operačního programu stanovil určitý způsob doručování, byl povinen jej dodržet. V opačném případě nelze považovat rozhodnutí za řádně doručené a lhůta k podání žaloby nemohla začít běžet. Městský soud se podle jejího názoru s touto námitkou nevypořádal, v důsledku čehož je jeho usnesení nepřezkoumatelné. Vzniklou situaci přirovnává k doručování prostřednictvím úřední desky, kdy by rozhodnutí bylo vyvěšeno na libovolném místě v budově úřadu a za doručení by bylo považováno již samotným vstupem do budovy.

[6] Stěžovatelka výslovně nepopírá, že v systému ISKP21+ došlo k přihlášení (jejím jménem – pozn. NSS), avšak namítá, že samotné přihlášení nemůže zhojit absenci doručení rozhodnutí způsobem, který žalovaný sám stanovil – tedy prostřednictvím interní depeše. V této souvislosti odkazuje na čl. II odst. 3 a 11 a čl. III odst. 8 pravidel operačního programu. Dále poukazuje na vyjádření žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. 14 A 7/2024, v němž měl žalovaný sám označit systém interních depeší za oficiální komunikační prostředek mezi poskytovatelem dotace a žadatelem.

[7] Z těchto důvodů stěžovatelka dovozuje, že napadené rozhodnutí (ze dne 7. 11. 2023) *nenabýlo právních účinků*, neboť nebylo doručeno v souladu s pravidly operačního programu. Tím jí nebyla reálně poskytnuta možnost jeho soudního přezkumu, a napadené usnesení městského soudu je proto nezákonné.

[8] Konečně stěžovatelka namítá, že navrhovala přerušení řízení s ohledem na probíhající řízení o kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 141/2024,

pokračování

v němž je podle ní řešena i otázka doručování rozhodnutí formou interní depeše. Městský soud však tomuto návrhu nevyhověl.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na argumentaci uvedené ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 9. 2024, které dále rozvedl. Uvedl, že napadené usnesení městského soudu považuje za zákonné a plně se s jeho závěry ztotožňuje.

[10] K námitce stěžovatelky týkající se doručení napadeného rozhodnutí o nepřiznání dotace žalovaný uvedl, že právní úprava doručování prostřednictvím monitorovacího systému ISKP21+ je výslovně zakotvena v § 17e odst. 2 a 4 zákona č. 248/2000 Sb. Podle této úpravy je rozhodnutí považováno za doručené okamžikem, kdy se do systému přihlásí oprávněná osoba s přístupem k dokumentu. V projednávané věci bylo rozhodnutí vloženo do systému dne 7. 11. 2023 a dne 10. 11. 2023 se do něj přihlásil pan Pavel Černý, který byl k tomu zmocněn. Žalovaný má za to, že tímto okamžikem došlo k doručení rozhodnutí a od tohoto dne počala běžet lhůta pro podání žaloby.

[11] Žalovaný dále odmítá tvrzení stěžovatelky, že doručení mělo proběhnout výhradně formou interní depeše. Uvádí, že žádné takové pravidlo není výslovně stanoveno ani v právní úpravě, ani v pravidlech operačního programu, a stěžovatelka neoznačila konkrétní ustanovení, které by takovou povinnost zakládalo. Městskému soudu nelze vytýkat, že se k této námitce výslovně nevyjádřil, nebyla-li dostatečně konkrétní a právně relevantní.

[12] Za nepřiléhavé považuje žalovaný rovněž přirovnání stěžovatelky mezi doručováním prostřednictvím interní depeše a zveřejněním rozhodnutí na úřední desce. Uvádí, že způsob doručování je v daném případě výslovně upraven zákonem a nelze jej nahrazovat analogiemi, které nemají oporu v právní úpravě.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Na úvod Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě, kdy stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu toliko kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod spočívá v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž zahrnuje rovněž nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí, i situace, kdy vada řízení před krajským soudem mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, jakož i případy zmatečnosti řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci je tedy úkolem kasačního soudu toliko posoudit, zda městský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl jako opožděnou. Námitky stěžovatelky, které se vztahují k tvrzeným pochybením žalovaného, lze posuzovat zohlednit jen v rozsahu, v jakém se týkají doručení napadeného rozhodnutí, neboť právě od okamžiku doručení se odvíjí běh lhůty pro podání žaloby.

[15] Nejvyšší správní soud se z logiky věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení městského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné je zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit mimo jiné takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, o jaké skutkové a právní důvody se opírá jeho výrok (k důvodům nepřezkoumatelnosti viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58,

ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[16] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz). Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje.

[17] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že se městský soud nezabýval jejími tvrzeními a důkazy, podle nichž žalovaný stanovil pravidla doručování prostřednictvím interních depeší, která ale nedodržel. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že se městský soud těmito tvrzeními skutečně výslovně nezabýval. Jak však již bylo uvedeno v předchozím odstavci, z ustálené judikatury plyne, že soud není povinen reagovat na každou jednotlivou námitku samostatně, pokud se v odůvodnění rozhodnutí vypořádá s podstatou a smyslem žalobní argumentace jako celku. Takové vypořádání může zahrnovat i implicitní odmítnutí dílčích a souvisejících námitek, pokud z celkové argumentace soudu vyplývá, jak byly tyto námitky posouzeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). V projednávané věci městský soud založil své rozhodnutí o odmítnutí žaloby na ucelené a vnitřně konzistentní argumentaci, jejímž jádrem bylo posouzení včasnosti podání žaloby. V rámci tohoto posouzení se zabýval otázkou doručení rozhodnutí žalovaného, od něhož se odvíjí počátek běhu lhůty pro podání žaloby; zohlednil přitom právní rámec doručování napadeného rozhodnutí i pro věc relevantní skutková zjištění. Skutečnost, že se městský soud výslovně nevyjádřil k interním pravidlům doručování žalovaného (jakož i k jednotlivým žalobním námitkám, na jejichž základě mělo být napadené rozhodnutí zrušeno), nelze považovat za vadu řízení (respektive nepřezkoumatelnost jeho usnesení), neboť tyto otázky neměly žádný reálný dopad na určení počátku běhu lhůty pro podání žaloby (jak bude vysvětleno dále), coby důvodu pro posouzení žaloby jako opožděné.

[18] Pokud jde o samotné posouzení důvodů pro odmítnutí žaloby, ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka podala dne 3. 2. 2023 žádost o poskytnutí podpory. Žalovaný dne 9. 2. 2023 posoudil žádost z hlediska formálních náležitostí a přijatelnosti, přičemž dospěl k závěru, že žádost těmto požadavkům vyhovuje. Následně proběhlo odborné hodnocení projektu stěžovatelky prostřednictvím dvou posudků. Na jednání výběrové komise konaném dne 4. 5. 2023 byl projekt vrácen k dopracování, přičemž komise si zároveň vyžádala zpracování specializovaného posudku. Při dalším jednání dne 25. 5. 2023 výběrová komise projekt stěžovatelky nedoporučila k financování. Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasila a dne 9. 6. 2023 podala žádost o přezkum. Přezkumná komise žádost projednala dne 10. 8. 2023, vyhověla jí a projekt vrátila výběrové komisi k novému projednání. Na následném jednání dne 7. 9. 2023 výběrová komise opětovně vrátila projekt k doplnění, tentokrát s upraveným odůvodněním. Při závěrečném jednání dne 1. 11. 2023 komise projekt stěžovatelky opět nedoporučila k financování. O tomto nedoporučení byla stěžovatelka informována prostřednictvím interní depeše dne 2. 11. 2023.

pokračování

[19] Dne 7. 11. 2023 vydal žalovaný rozhodnutí podle § 14m zákona o rozpočtových pravidlech, kterým žádost stěžovatelky o poskytnutí dotace zamítl (napadené rozhodnutí). Následně, dne 17. 11. 2023, podala stěžovatelka druhou žádost o přezkum, kterou brojila proti závěrům výběrové komise, jež předcházely vydání napadeného rozhodnutí. Přezkumná komise tuto druhou žádost projednala na svém jednání dne 7. 12. 2023 a rozhodla o jejím odmítnutí s odůvodněním, že se jedná o žádost opakovanou. Vypořádání této žádosti bylo stěžovatelce doručeno dne 4. 1. 2024, a to jak prostřednictvím datové schránky (odesláno dne 3. 1. 2024), tak i interní depeší v systému ISKP21+. Proti tomuto vypořádání (ze dne 7. 12. 2023) podala stěžovatelka dne 1. 3. 2024 žalobu („první žaloba“). Městský soud tuto žalobu odmítl usnesením ze dne 22. 5. 2024, č. j. 14 A 7/2024-28, jakožto nepřipustnou. Dne 27. 6. 2024 stěžovatelka „rozšířila předmět řízení“ o první žalobě o návrh na zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023, přičemž uvedla, že jí bylo doručeno až dne 3. 5. 2024. Městský soud následně usnesením ze dne 8. 8. 2024, č. j. 14 A 7/2024-53, návrh na zrušení napadeného rozhodnutí vyloučil k samostatnému projednání a rozhodl o něm nyní napadeným usnesením.

[20] Městský soud při určení okamžiku doručení napadeného rozhodnutí žalovaného stěžovatelce vycházel z § 17e zákona č. 248/2000 Sb., a dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo doručeno dne 10. 11. 2023. Tento závěr opřel o nesporné zjištění, že se v uvedený den do monitorovacího systému ISKP21+ přihlásila osoba, kterou stěžovatelka pověřila k přístupu k dokumentům v rámci daného projektu.

[21] Skutečnost, že k přihlášení do monitorovacího systému oprávněnou osobou došlo právě dne 10. 11. 2023, stěžovatelka nijak nezpochybnuje. Namítá však, že doručení mělo proběhnout prostřednictvím interní depeše, jak to podle jejího názoru vyplývá z pravidel příslušného operačního programu. Podle stěžovatelky může být rozhodnutí považováno za doručené až tehdy, kdy je do systému nahrána interní depeše, která na rozhodnutí výslovně upozorňuje, a teprve následné přihlášení do systému může založit fikci doručení. V této souvislosti odkazuje na čl. II odst. 3 a 11 a čl. III odst. 8, aniž by však specifikovala, z jakého dokumentu tato ustanovení pocházejí.

[22] Nejvyšší správní soud ověřil obsah správního spisu a zároveň nahlédl do veřejně dostupných informací na stránkách www.mpo.gov.cz, které představují jeden z oficiálních zdrojů dokumentace k operačnímu programu OP TAK spravovanému Ministerstvem průmyslu a obchodu. Zjistil, že články označené stěžovatelkou se nacházejí pouze ve „*Statutu a jednacím řádu výběrové komise OP TAK*“. Nicméně žádné z těchto ustanovení se netýká doručování rozhodnutí.

[23] Pravidla pro doručování rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou podrobněji upravena v aktuální verzi dokumentu „*Pravidla pro žadatele a příjemce z operačního programu Technologie a aplikace pro konkurenceschopnost – obecná část*“ (verze 8; dále jen „Pravidla“), konkrétně v bodě 7.2. Verze tohoto dokumentu platná v době administrace žádosti stěžovatelky (verze 2), nicméně žádnou podrobnější úpravu doručování rozhodnutí (o poskytnutí dotace) neupravovala, stanovila pouze notifikaci jeho vydání cestou depeše v systému ISKP21+ (bod 7.2.).

[24] Dovozuje-li tedy snad stěžovatelka, že na základě výše uvedeného dokumentu jí mělo být napadené rozhodnutí o zamítnutí dotace doručeno výhradně prostřednictvím interní depeše, a pokud k takovému doručení nedošlo, nebylo rozhodnutí doručeno řádně, jde o tvrzení liché, neopírající se o dikci zákona ani Pravidel. Lze shrnout, že (i) Pravidla výslovně upravovala pouze doručení rozhodnutí o poskytnutí dotace, nikoli tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti (tomuto závěru odpovídá i znění jeho čl. 7.2., kde je podrobně popsán pouze postup *po doporučení projektu ke schválení*, včetně podmínek, které musí žadatel následně splnit, aby mohlo být rozhodnutí o poskytnutí dotace vydáno), (ii) ve znění platném v době, kdy bylo o žádosti stěžovatelky

rozhodováno, však ani taková úprava neexistovala. Interní depeše tedy sice slouží jako komunikační nástroj mezi žalovaným a žadateli o dotaci, neslouží však jako univerzální nástroj pro doručování rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tedy bylo po právu doručeno způsobem předvídaným zákonem, konkrétně dle § 17e zákona č. 248/2000 Sb.

[25] Podle § 17e odst. 2 písm. d) zákona č. 248/2000 Sb. se monitorovací systém *využívá v oblasti podpory a v oblasti územní spolupráce také pro informační zabezpečení činností a procesů souvisejících s doručováním rozhodnutí v řízení o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, jakož i dalších dokumentů, které se doručují žadateli nebo příjemci*

[26] Podle § 17e odst. 4 téhož zákona platí, že *dokument podle odstavce 2 písm. d) se považuje za doručený okamžikem, kdy se do monitorovacího systému přihlásí žadatel, příjemce nebo jimi pověřená osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění v rámci monitorovacího systému přístup k dokumentu.*

[27] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo do monitorovacího systému ISKP21+ vloženo dne 7. 11. 2023. Dne 10. 11. 2023 ve 13:09 hodin se do systému přihlásil uživatel Pavel Černý, který byl osobou oprávněnou k přístupu k dokumentům v rámci daného projektu. Z předložené plné moci ze dne 3. 10. 2022 vyplývá, že stěžovatelka zmocnila společnost EuroPartners Consulting, s.r.o., ke svému zastupování v dotačním řízení, přičemž výslovně souhlasila s tím, že zmocněnec je oprávněn ustanovit dalšího zmocněnce – fyzickou osobu. Na základě této plné moci udělila společnost EuroPartners Consulting, s.r.o. dne 29. 11. 2022 substituční plnou moc Pavlu Černému. Obě plné moci – jak primární, tak substituční – jsou součástí správního spisu a nebyly stěžovatelkou zpochybněny. Za této situace je zřejmé, že k doručení napadeného rozhodnutí došlo dne 10. 11. 2023, kdy se oprávněná osoba přihlásila do monitorovacího systému, čímž byly naplněny podmínky doručení podle § 17e zákona č. 248/2000 Sb.

[28] Stěžovatelka proto nemůže úspěšně namítat, že jí napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno a že se s jeho obsahem seznámila až v souvislosti s projednáváním první žaloby. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný při doručování napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s platnou právní úpravou, konkrétně podle § 17e zákona č. 248/2000 Sb. Doručení rozhodnutí bylo realizováno prostřednictvím přihlášení oprávněné osoby do monitorovacího systému, což je zákonem předvídaný způsob doručení. Lhůta pro podání žaloby tedy počala běžet dne 10. 11. 2023 a skončila uplynutím dne 10. 1. 2024. Jelikož stěžovatelka podala žalobu proti napadenému rozhodnutí až dne 27. 6. 2024, je zřejmé, že tak učinila po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba byla tudíž podána opožděně, a městský soud nepochybil, pokud ji z tohoto důvodu odmítl.

[29] Nejvyšší správní soud konečně považuje za nedůvodnou i námitku stěžovatelky, podle níž měl městský soud řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 2 Afs 141/2024. Městský soud se s touto námitkou řádně vypořádal a stěžovatelce srozumitelně vysvětlil, že neshledal důvod pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 s. ř. s., neboť otázka doručení napadeného rozhodnutí nesouvisí s předmětem řízení vedeného pod uvedenou spisovou značkou. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje; v dané věci nebyly splněny podmínky pro obligatorní přerušení řízení a současně nebyl dán důvod pro přerušení fakultativní. Správnost tohoto závěru ostatně plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2025, č. j. 2 Afs 141/2024-30, v němž se kasační soud k otázce doručení napadeného rozhodnutí (ze dne 7. 11. 2025) výslovně vyjádřil následovně: „*Pokud jde o námitky stěžovatelky týkající se toho, že jí rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebylo řádně doručeno, resp. že o jeho vydání nebyla informována interní depeší, NSS opakuje [...], že se jimi v nynějším řízení zabývat nemohl, neboť bezprostředně nesouvisí s otázkou přípustnosti žaloby proti vypořádání žádosti o přezkum, směřují totiž vůči*

pokračování

odlišnému aktu žalovaného, než který stěžovatelka učinila předmětem soudního přezkumu v nynější věci. Řádnost doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti by mohla být předmětem posouzení v jiném řízení, jebož předmětem by byl přezkum právě tohoto rozhodnutí. Kasačnímu soudu proto nepřislší se v nynější věci k těmto otázkám vyjadřovat.“

[30] S ohledem na výše uvedené závěry lze tedy uzavřít, že městský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatelky odmítl jako opožděnou. Napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v souladu s § 17e zákona č. 248/2000 Sb. přihlášením oprávněné osoby do monitorovacího systému ISKP21+ dne 10. 11. 2023, a žaloba podaná dne 27. 6. 2024 tak byla zjevně podána po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty. Ani další námitky, včetně tvrzené nepřezkoumatelnosti usnesení městského soudu či nevyhovění návrhu na přerušování řízení, nebyly shledány důvodnými.

[31] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2025

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu